

Излѣла бабата съ дъщеря си, а дѣдовото момиче припнало при своята приятелка зелена върбица и жално ѝ се помолило:

— Върбо, върбице, моя сестрице, при тебъ за помощъ ида.

Тръснала клони зелената върба, много листенца паднали, на бързи момичета станали.

— Какво ще заповѣдашъ? — попитали дѣдовото момиче.

Разказало имъ всичко дѣдовото момиче и добавило:

— Искамъ хубаво да се облѣка и въ черкова да отида. Разтичали се момичетата да помагатъ. Кждѣ посѣгнатъ коприна взиматъ, появиха се дрехи чудесни, накити златни, златни обуца, и царска златна каляска съ бѣли коне впрегната. Облѣкли дѣдовото момиче, накитили го, станало то да го не познаешъ, качила се и отишла въ черкова. Като стигнала тамъ, всички ахнали отъ чудо! Коя е, каква е, царица ли е, царска дъщеря ли е? почнали да се запитватъ и да шушукатъ хората. Тамъ билъ и царския синъ. Като я видѣлъ, залюбилъ я, и отъ нея очи не свалилъ. Ала никой я не позналъ. Стояла тя, що стояла и пакъ съ каляската се назадъ върнала. Облѣкла пакъ скжсанитѣ си дрехи, сѣднала на прозореца да чака майка си. Върнала се бабата и попитала сърдито:

— Помете ли?

— Пометохъ.

— Огънь стѣкна ли?

— Стѣкнахъ.

— Обѣдъ сготви ли?

— Сготвихъ.

— Риза уши ли?

— Ушихъ.

Седнали да обѣдватъ и прѣзъ цѣлия день говорили за оная хубава мома, която видѣли въ черковата, и какъ царския синъ я гледалъ.

Другата недѣля бабата пакъ прѣменила свѣята дъщеря и пакъ я въ черкова завела, а на дѣдовото момиче тежка работа дала.